

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151022701056/facsimile.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

de fleste er uundgåeligt, ved jeg meget vel, og jeg siger derfor blot: Lykkeligt det forhold, hvor pengene ingen rolle spiller! [og at, når de første af mine ægteskabsår fræregnes, var jeg fri for at bringe denne trivialitet ind i vort forhold.]

Det var en stor glæde at se Heiberg vende tilbage fra sit Hveenske ophold, medbringende sine små relikvier til erindring om den skikkelse, der så ofte havde stemt hans lyra. Han var oplivet og glad som en yngling, der vender tilbage fra at have besøgt sin elskede, og fra nu af havde han ingen anden tanke end at skrive i sin »Urania«, en astronomisk årbog, som han i disse år (1844-46) udgav, en afhandling om Hveen, og Tycho Brahe, for hos sine landsmænd at opfriske mindet om denne mands storhed, om hans interessante og bevægede liv.

Heibergs »Urania« var ikke blevet modtaget med den interesse, hvormed den var skrevet. Han arbejdede ufortrædet på at skaffe den indgang hos det større publikum, men her manglede vel altfor mange forudsætninger til, at det kunne lykkes. Da han imidlertid udsendte det bind af »Urania«, hvori Tychos og hans søster Sophies billede skarpt, bestemt og levende stilles frem, var virkningen højst ualmindelig. Man talte virkelig om, at de danske burde rejse et mindesmærke på Hveen, om hvad Norden engang ejede i hin lærde ridder, hvem kejser Rudolf i Prag med glæde modtog, medens hans fædreland førstede ham selv og lod hans borg, hans over hele Europa navnkundige borg på Hveen, smuldre hen i grus, medens den landflygtige stjerneryder i Prag lærte, at hans vemodige afskedsord, da han forlod sit fædreland:

»Er ej himlen allevegne?
Hvad behøver jeg så mer?«

ikke holdt stik, – thi alt tyder på, at hans hjerte brast længe før tiden, da man voldsomt havde rykket ham op med rode fra den plet jord, Vorherre havde sat ham på. 1846 var det trehundredåret siden Tycho Brahe fødtes, og ved den interesse, Heiberg vakte ved »Urania«, blev den gamle stjerneryders og hans mærkelige søster Sophies minde så levende og nærværende, at man virkelig som sagt tænkte på at rejse ham et monument. En indbydelse blev udsendt, og ikke ubetydelige bidrag tegnedes; men de mænd, der